

det Tab, som paavifelig er fket, kunde have været undgaaet ved en lempeligere Fremgangsmaade. Derfor jeg nu, af Alt, hvad der er fket i denne Sag, havde faaet en Overbevisning om, at det var den ondartede Lungesygdom, der har været tilstede dernede ved Holbæk, havde jeg mulig ikke været med til denne Indstilling; men da jeg fremdeles snarest er af den Anskuelse, som er kommet frem fra fremragende Sagkyndige, at det kun er en med den ondartede Lungesygdom i sine Ytringer beslagtet Sygdom, der har fundet Sted, formentlig fremkommet ved lignende Leiligheder, saa har jeg derfor ment, at Forholdet taler for, at vi bede Ministeren undersøge disse særlige Tilfælde og, om end naturligvis ikke yde vedkommende Mand den fulde Erstatning, han anslaar sit Tab til, saa dog indpøskomme hans Fordringer noget. Det er altsaa kun paa denne Maade og med denne Indskrænkning, jeg har deltaget i at gjøre denne Indstilling. Det forekommer mig, at det er noget ganske Andet end f. Ex. at sige: Ja, saa maa ogsaa de have Erstatning, der lide under et almindeligt Regjeringsforbud for en Provinds mod at udsjøre Kvæg, eller de Skibsbørdere, som komme til at lide under, at Kvæg ikke bliver udsjort eller dog i hvert Fald ikke udsjort i leveude Tilstand, om end maasse derimod paa anden Maade. Denne Betragtning kan jeg ikke tro kan udledes af denne Indstilling, vi her gjøre. Altsaa, det er kun denne enkelte, lidet omfattende Sag, som Forslaget gaar ud paa, og jeg vil være enig med den høitærede Minister i, at det ikke er værdt at blande hele det store Spørgsmaal ind i en saa simpel Sag som denne.

Indevrigsministeren (Steel): Denne Sag har, jo i og for sig i sin Entelighed ikke nogen finantfiel, eller overhovedet nogen stor Betydning; men jeg advarer meget imod paa dette Standpunkt at give et Præcedens, idet jeg mener, at man saa kommer til ligooverfor mangfoldige lignende Tilfælde at træffe Foranstaltninger, som kunne have stor Betydning. Brede Taleres Ytringer have jo ikke i saa væsentlig Grad dreiet sig om dette enkelte Tilfælde som om hele denne for os vigtige Sag og de Foranstaltninger, som i den Anledning ere trufne. Det er naturligt, at de ikke have dreiet sig saameget om dette enkelte Tilfælde, thi det forekommer mig ganske klart, at det ikke vil kunne finde sin Afgjørelse, før der paa anden Vis med Nødvendighed indtræder Forhandlinger i denne Sag til Sagens yderligere Oplysning. En Indstilling paa Sagens nuværende Standpunkt vil efter min Mening og Opfattelse af Forholdet være fuldkommen overflødig, thi Sagen vil komme igjen, og den vil alligevel ikke finde sin Afgjørelse før paa et senere Stadium. Naar den ærede sidste Taler (Berg) troede, at jeg vilde benytte Leiligheden til at gjøre nogle Meddelelser om hele denne Sags nuværende Standpunkt, saa vil

jeg dog sige, at jeg vidste jo ikke, i hvilken Grad det ærede Thing's Medlemmer allerede iforveien kunde være bekendte med Tilstanden og Undersøgelserne til en Ophævelse af Forbudet, som jo er det, der i Diebliffet trykker mest; jeg skal imidlertid gjerne udtale for det ærede Thing, hvorledes Sagen for Diebliffet stiller sig. Efter Meddelelser fra England, der vare indhentede gennem Afsendinge, jeg havde foranlediget til at gaa derover, hvilke Meddelelser gif ud paa, at man ikke ønskede Forbudet mod Udsjørsel fra Sjælland ophævet, før 4 Maaneder efter at det sidst indtrufne Tilfælde var opdaget, var det Regjeringens Hensigt at ophæve Forbudet fra Begyndelsen af næste Maaned eller Slutningen af denne. Man havde vel sagt derovre, at man egentlig talte helst ønskede, at Forbudet skulde vedligeholdes endnu to Maaneder, men disse Udtalelser vare dog af en saadan Bestaffenhed, at jeg troede uden Fare for Vedligeholdelsen af den vigtige Forbindelse med England at kunne ophæve det til den af mig nys angivne Tid. Men nu er der jo indtruffet det uheldige Tilfælde paa „Lagesholm“, at 2 Køer af Besætningen viste Tegn til en Sygelighed, som efter Udsagn af den Veterinar, der havde det offentlige Tilsyn med Besætningen, var af mistænkelig Natur. Jeg lod derfor de to Kreaturer nedslaa, og det viste sig da, at det ene af dem var i høi Grad angrebet af den ondartede Lungesyge, og at Sygdommen var udviklet til et saadant Stadium, at den maatte antages at hidvære allerede fra den Tid, da de andre Kreaturer bleve nedslaaede, nemlig i Marzs Maaned. Nu er det vel saa, at Smittefaren fra Sjælland ikke er forøget ved dette Tilfælde, ikke er bleven større derved, idet nemlig denne Besætning hele Tiden har været under uafbrudt offentlig Tilsyn og været afspærret, og naar man nu tillige, som jeg besluttede mig til, har ladet hele denne Besætning nedslaa, er der vel ikke nogen Mulighed for, at der derfra enten har kunne udgaa eller fremtidigt skulde ville kunne opstaa nogen Fare for Landet. Men da man jo ikke altid finder Anledning til at undersøge Forholdene dybt og tænke nøie over dem, og da man jo heller ikke veed, hvorledes Sagen er bleven forebragt paa det Sted, hvor vi have Interesse af, at den bliver forstaaet rigtigt, har jeg ikke paa Forhaand drifftet mig til at sige, at jeg vil lukke op i Juli, men har meddelt den engelske Regjering en fuldstændig Fremstilling af, hvorledes Sagen forholder sig, og udtalt min Formening om, hvorledes dette Tilfælde ikke kan have Indfyldelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt jeg kan lukke op i næste Maaned eller ikke. Jeg venter nu den engelske Regjering's Svar derpaa. De ærede Herrer ville forhøjbentlig være enige i, at dette er en forsigtig Fremgangsmaade, som der af Hensyn til de vigtigere Interesser, der knytte sig til Spørgsmaalet om vor begunstigede Stilling i Henseende til Ind-